

i nitten Aarhundreder gaaet og baaret paa Angsten for den evige Forstødelse fra Guds Aasyn. Som en knugende Mare har Forestillingen om Fordømmelsens Gru hvilet over Menneskenes Sind, . . . og nu kommer velagtede Pastor Magensen eller en tysk Professor, eller hvem det nu oprindeligt er, og beviser os saa klart, som to og to er fire, at det Hele beroer paa en Misforstaaelse, en forkert Opfattelse af et Ord i Grundteksten, en beklagelig Oversætterfejl, som først nu har faaet sit Notabene. Er det ikke skrækkeligt! Dér har hin gamle Eneboer siddet og oversat i sit Ansigts Sved og passet paa som en Smed . . . indtil han er kommen til det fatale Ord. Her har han et Øjeblik rent ud sagt sjusket. Maaske er han bleven forstyrret, en Ven er kommen ind for at spørge til hans Befindende, eller en Flue har sat sig paa hans Næse . . . og vips er det skæbnesvangre Ord sluppet ned paa Papiret. Sandelig, det gamle Ord har Ret: Liden Flue kan vælte stort Læs! . . . Men, Kære! De staar med Stok i Haand,“ afbrød han sig selv, da Emanuel intet svarede. „Jeg opholder Dem dog vel ikke? De stod maaske i Begreb med at gaa ud, da vi kom?“

„Ganske vist,“ svarede Emanuel. „Jeg havde unægtelig tænkt at spadserere — —“